

örömHírlap

A Főit-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Odaszánt élet

TARTALOMJEGYZÉK:

Elhívás	1
Bevezető	4
Bizonyságtétel 1.	4
Bizonyságtétel 2.	7
Bizonyságtétel 3.	9
Bizonyságtétel 4.	11
Bizonyságtétel 5.	17
Imatémák	23
Hirdetések	24

szívvel, fölszabadított lelkiismerettel benne lenni az Úrral való éltető közösségben és embertársainkkal is új alapra építeni a kapcsolatainkat!

Pál apostol a 2Kor 5,15-ben ezt írja:

Jézus „...**azért halt meg min-denkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem an-nak, aki értük meg-halt és feltámadt.**”

Amikor ezt meg-értjük, az telje-sen átalakítja az életről alkotott felfogásunkat.

Egy-egy énekíró meg is fogal-mazta ezt:

„Megváltott éle-tem néki szánom, Égő áldozat hadd legyen!

A szívem ott égjen fenn az oltáron,

Az Úr Jézus elvégezte a világ megváltását, bemutatta az engesz-telő áldozatot bűneinkért Isten Bárányaként. Isten pedig elfogad-ta ezt az áldozatot. Bizonyítja ezt a tette: „*A békeesség Istene... az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztó-rát.*” (Zsid 13,20)

Minket pedig a bűn okozta lelki halálból feltámasztott egy új élet-re! Nagy öröm ez, megtisztított

Mindenem kezébe hadd te-gyem!” Dicséretetek 254/2

vagy a Református énekeskönyv 661/4. verse:

„Magamat egészen neked szen-teletem:

Kegyelmes oltalmad legyen mellettem,

Szentlelked és igéd legyen vezé-rem!”

Isten Szentlelke megkeres min-ket a hiábavalóságok őserdejé-ben, a hiúságok vásárában, az anyagi javakért való versenyfu-tásban, a taposómalmaink halálo-san unalmas hétköznapijaiban – megkeres és egyszerűen csak azt mondja: tervem van veled!

Szolgálatomba fogadlak, munkatársammá tesz-lek. (Igaz, Jónás nem akart kötélnek állni! S vajon még hányan kö-zülünk?)

Istennek csodá-latoss megújító, gyógyító tervei vannak a mi korunkra vonat-kozóan is, de ezek megvalósításához

engedelmes munka-társakra van szüksége.

Ézsaiás prófétánál olvas-suk az Ószövetségben: „**az Úr**

szavát hallottam, amint ezt kérdezi: Kit küldjek el, ki lesz a követünk? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!”, de nincs ez másképpen az Újszövetség idején sem: *„Jézus ... ezt mondta nekik: Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.”* (Jn 20,21)

Sok évvel ezelőtt az Amerikában élő hitetlen nagynéném hazlátogatott néhány hétre. Csalódottan észlelte, hogy a kedvenc nyaklánc nincs sehol. Hazatelefonált a házigazdájának, s kérte: Nézzen meg mindent alaposan, nem csúszott-e bele a mosdókagylóba, esetleg a fürdőszobai szekrényke mögé, vagy a dívány mögé nem esett-e? Vajon nem a földön hanykolódik? Nehogy a lefolyóba kerüljön!!!

Nekem kapóra jött az aggodalmaskodása, el tudtam magyarázni egy fontos tény.

- Látod, te sajnálsz azt a kis láncot, mert megszeretted, a tiéd, örömet találtad a viselésében, hiányzik, meg szeretnéd találni. Így elveszett állapotában értéktelen, haszontalan, sőt! A lefolyóban csak szemét. Isten is ezért keres téged és nem törődik bele, hogy nem vagy a helyeden! Mert Neki is hiányzol, az Övé vagy. Örömet leli benned, ha a helyeden vagy a vele való szeretetkapcsolatban, ha ékesíted Őt, díszére, dicsőségére élsz. A hitetlenség elidegenedett, elveszett állapotában pedig értéktelen és haszontalan lesz az életed.

De a hívő emberrel is megtörténhet, hogy nincs a helyén!

Az az ember, aki nincs a helyén, az hiábavalónak, jelentéktelennek, sőt, talán még fölöslegesnek is érezheti magát! S valahol kiáltó üresség támad a hiánya miatt.

A magyar misszionáriusnő: **Molnár Mária** története példázza jól ezt a lelkiállapotot:

Molnár Mária elhívási történetéből idézek:

„Az Úr kegyelméből végre kijöhöttem Németországba”... majd 1936-ban Debrecenben tartott előadásában mondta el: „Hogyan lettem misszionárius?”

„Beszámolómat – kezdte előadását – azzal szeretném kezdeni, hogy miképpen hívtam el az Úr a misszióba. Sok helyen megfordultam már és láttam, hogy sokan azt hiszik, hogy a misszionárius is olyan ember, mint a mesterember, és hogy ezt a mesterséget is meg lehet tanulni és folytatni. Mivel kevesen tudják, hogy mi a misszió (ma még kevesebben), ezért mondom el az én elhívásomat. Pogány misszióval én sohasem foglalkoztam. Úgy gondolkoztam, mint sokan, hogy minek a pogánymisszió, amikor itthon is van elég pogány. Nem is olvastam a misszióról, sőt elkerültem, nem szívesen hallottam róla. 20 évig voltam munkása a belmisszióknak, főmunkáim voltak: otthonmisszió, bukott leányok és öngyilkosok közötti misszió. Ezt a munkát különösen nagyon szerettem... Szerettem volna németül megtanulni, ezért kíváncsi voltam ki Németországba. Azért szerettem volna németül tudni, hogy a német hívő keresztyének életrajzát olvassam és az abból nyert ismereteket felhasználjam a magyar evangéliumi munkámban. Nagy örömmel mentem ki. Ott egy missziói házba kerültem, amely missziói házban sok misszionárius fordult meg. Egyik jött, a másik ment. Itt Liebenzellben szokás volt, hogy esténként a szabadságra jöttek beszámolót tartottak munkájukról. Többen elmondták, hogy nehéz szabadságot kapni, mert csak akkor jöhetnek haza, ha valaki mindjárt helyükbe lép. Egyszer Mánusz szigetéről jött haza Doecke Frigyes (aki később Molnár Máriával együtt mártírhalt) és beszámolt Új-Guineában, Mánusz szigetén folytatott munkájáról. És akkor csodálatszerűen fogott el, mintha lelkemben megszólalt volna egy hang és azt mondta: én küldelek téged, menj a pogányok közé, menj Mánusz szigetére. Átgondoltam, vajon hol lehet az a Mánusz? Vannak itt mások, menjenek ők. Nem akartam ezzel a gondolattal foglalkozni, de lehetetlen volt. Egyre erősebb lett lelkemben az indítatás, hogy menjek el. Nehéz éjszakákon riasztott fel egy hang: engem várnak a szigetek. De hát Uram, miért küldesz engem a pogányok közé, éppen amikor 30 éve vagyok a szolgálatodban? Hiszen az állam tisztviselőket 20 év után nyugdíjazza és engem most küldesz keményebb szolgálatra? De ez a hang nem hagyott nyugton, pedig én a lelkemet nagyon el akartam altatni...

Kedves szokás volt Liebenzellben, hogy a vendégek szobájába becsempésztek valami édességet és egy Igét a Bibliából. Én is kaptam ilyeneket és csodálatosan ezek mindig a pogányokról szóltak, úgyhogy nekem már kezdett ellenszenves lenni és mivel észrevettem, hogy a magyar Bibliában nincsen olyan sokszor a pogányokról szó, mint a németben, hanem helyette inkább a „népek” szó van, attól kezdve nem olvastam német Bibliát, hanem csak magyart. Csakhogy Istent nem lehet becsapni. 8 hónapig tartott ez a küzdelem. Ekkor jónak láttam egy testvérral megosztani nyugtalanságomat. Ő azt tanácsolta, jelentkezzem a misszióba. De én nem akarok kimenni, miért jelentkezzem? Azért mégis tedd meg és vidd a választmány elé. Várd Istentől a választ. Ha azt látod, hogy ez Isten hangja, akkor ki kell menned, ha pedig azt látod, hogy az itteni levegő befolyásol, akkor egyszerűen hazamegy Budapestre.

Megírtam életrajzomat, hogy milyen küzdelmeken mentem keresztül. Nem hallgattam el, hogy a felvételnél 30 év a korhatár és én már 42 vagyok. És beadtam kérvényemet. Hangsúlyoztam benne, hogy nem akarok kimenni, csak azért pályázom, mert **rettegnék, ha Isten engem Mánusz szigetén keresne és én Budapesten lennék, de nem kevésbé félek attól, hogy ha Isten Magyarországon keresne és én Mánusz szigetén vagyok.** Mert nincs borzasztóbb annál, mintha valaki nem ott van, ahová Isten állította. Miért van sok szerencsétlen ember? Mert legtöbb ember maga készíti az utat magának és azt mondja: Isten, Te pedig itt áldj meg engemet. Pedig nem lehet Istent befolyásolni. (Beliczay Angéla: Engem várnak a szigetek 18-21. old.)

Ma is fontos Isten gyermekei számára ez a megváltozott gondolkodásmód és életfolytatás! Pál apostol írja a Rómaiaknak szóló levelében: **„Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, és ne igazodjatok a világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki**

tetsző és tökéletes.” (Róm 12,1-2)

De hiszen az Úr Jézus nyomában haladva, az Ő példája is segít nekünk abban, hogy az új életünket hogyan rendezzük be, milyen mozgatórugóknak engedjünk teret! **„Mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akarátát tegyem, hanem hogy annak az akarátát, aki elküldött engem.” (Jn 6,38)** Ez volt az Ő hitvallása és elköteleződése. Nekünk, a követőinek is gyakorolnunk kell magunkat ebben!

Még pár mondatot idézek Os Guinness „Elhívás” című könyvéből:

„Életcélunk így egyszerre két forrásból táplálkozik – kivé teremtett Isten és mire hívott el... Válaszoljunk hatalmas Teremtőnk hívására. Legyünk az élet vállalkozói, és tekintsük az egész életet olyan vállalkozásnak, amelyet az Ő elhívása alakít. Számoljunk a fizetendő árral, mérjük fel a kockázatokat, és mindennap vágunk bele abba a vállalkozásba, hogy ajándékainkat és lehetőségeinket megsokszorozzuk Isten dicsőségére és világunk gazdagodására. Az elhívásra adott válasz a célhoz és a beteljesedéshez vezető út.” (42-43. old.)

Katona Zsuzsanna nyugdíjas lp.

Bevezető a bizonyosságtételekhez

Testvéreink bizonyosságtétele arról szól, hogyan találták meg az Úrtól kirendelt helyüket!

Hálásak lehetünk az engedelmességükért! Részesülünk munkájuk áldott gyümölcséből!

Életük igazolja: bizony meg lehet hallani ma is az Úr hívását, akár a napi bibliaolvasás alapján, de belül, a lélek vágyakozásából, örömeiből, békességet nyert állapotából is. S a hívásra adott bátor feleletük igazolást nyer a hétköznapiakban.

Jó engedelmes életet élni! Jó az Úr munkatársaként, szövetségeseiként belemenni nehéz, embert próbáló feladatokba! Jó vállalni azt, amit a világ fiai messzire elkerülnek, de közben életbevágóan fontos és szükséges egyéni életünk és közösségeink szempontjából!

Imatémákat kapunk ezekről a kérdésekről gondolkozva:

- Kik dolgoznak az egészségügyben? Milyen szívvel, milyen lélekkel, milyen fizikai adottságokkal? Kérjük az Urat: hívjon el fiatalokat erre a lábmossó, aláhajló, igazi odaadást, engedelmeséget igénylő szolgálatra! S akiket elhív, hadd éljenek a kiapadhatatlan Forrásból, az Úr erejéből örömmel az Ő dicsőségére!

- Kik lehetnek gyermekeink, ifjaink pásztorai, tanítói? Akik maguk is vezetettek és pásztoroltak, s akik az alkalmasságukat az Úrtól kapták, de a naponkénti bölcsességet, a hitet és a reménységet is! Hihetetlenül fontos az imaháttér a szolgálatuk mögött!

- Kik lesznek alkalmasak a közösség vezetésére? Áldozatos munkával, anyagi érdekeket félretéve?! Akik az Ő iskolájában nevelődnek: az alázat, az engedelmesség, a kemény munka és felelősségvállalás iskolájában. A testvéri közösségben Ige körül, egymásra figyelve, egymást maguknál különbnek tartva. De jó, hogy vannak férfiőráink és nőiőráink, képzések, csendesheteink, ahol elgondolkozhatunk arról: ki vagyok én, kinek lát engem az Isten? Kivé akar formálni?

- Milyen missziókat ismerünk, milyen mentőszolgálatokat határainkon belül és kívül? Szívügyünk-e a szolgálatot vállalók sorsa, naponkénti küzdelme? Hogyan bátoríthatnánk őket és hogyan támogathatnánk a mindnyájunkért és a nevünkben is végzett munkájukat?

„Álommelő!”

Klimajné Jakab Krisztina vagyok, a gyülekezetünkben dolgozom, mint egyházi. Leegyszerűsítve: én takarítom, tartom rendbe a templomot, gyülekezeti házat, udvart.

Nagyon megörültem, amikor Katona Zsuzsanna lelkipásztorunk megkérdezte, hogy lenne-e kedvem leírni a bizonyosságtételemet, hogy hogyan is kaptam elhívást a munkámra. Nem vagyok az a jelentkezős típus, de mindig szívesen teszek bizonyágot, ha lehetőséget kapok.

2008-ban vagy 2009-ben, nem tudom pontosan, mikor léptem be először a templomkapun. Az időre nem, de az érzésre annál inkább emlékszem. Evangelizációra hívott meg egy barátnőm, aki akkor már a gyülekezet tagja volt. Körbenéztem és olyan nyugalom fogott el. **Magaménak éreztem mindent, és otthon éreztem magam már az első percben.**

Zöld fű, színes kis virágok, rend, tisztaság a templomkertben is.

Már akkor megfogalmazódott bennem, hogy **milyen jó lenne, ha itt dolgozhatnék.** Mindig is fizikai munkát végeztem és sohasem állt távol tőlem a kerti munka.

Othontra leltünk itt a gyülekezetben, így kihasználva az alkalmakat sűrűn megfordultunk a gyülekezeti házban. Imádságaimban mindig ott volt, hogy **Uram, ha méltónak tartasz rá, akkor én szívesen szolgálnálak téged a két kezemmel is.**

2013-ban felcsillant a remény, hogy talán enyém lehet az „álommelő”, de sajnos nem rám esett a választás. Emlékszem, hetekig nagyon szomorú voltam és sokat sírtam. Soha nem volt önbizalmam és még inkább azt éreztem, hogy ennyit sem érek. Azt éreztem, hogy Isten elhúzta a mézesmadzagot az orrom előtt, utána meg szépen elcsomagolta. Megnyugodni nem tudtam. **Mélyen, belül éreztem és tudtam,** hogy ez az én munkám. Van aki egy újabb diplomát szeretne, van aki egy nyelvvizsgát, van aki karriert épít.

Nekem az álomom az volt, hogy az Úr házában dolgozhassak.

Újabb 4 év, szüntelen imádság következett, mert ugye nem vagyok egy feladós típus! 2017 májusában jött egy telefonhívás Sebestyén Julianna lelkipásztortól. Az akkori egyházi más munkahelyet talált, így rám gondoltak! Érdekelne-e esetleg a munka?!

Nem tudom leírni azt az érzést. Most, ahogyan gépelem-e sorokat, még mindig könnyözik a szemembe...

2017. június 1-jétől egyházi-nő vagyok!

Kisebbik gyermekem egyik általános iskolai füzetét találtam meg. Fogalmazást kellett írniuk a családról. Ő fogalmazta meg jól, a következőképpen:

„Édesanyám, Klimajnő Jakab Krisztina „álom munkaként” a Fót-Központi Református Egyházközségnél takarít.”

Idén lesz 7 éve, hogy enyém az álommelő. Hosszú évekig minden reggel úgy indultam el dolgozni, hogy a torkomban dobogott a szívem. Belépve a kapun, szemben a templommal szinte mindig libabőrös voltam.

Szeretem a tavaszt, amikor életre kel a kert, lehet virágokat ültetni, kint bogarászni.

Szeretem a nyári reggeleket, amikor megyek locsolni. Az Úr rám mosolyog egy harmat

cseppben a fűszálon és énekel nekem a kis madarakkal. Olyan jó érzés egy hosszú nap után leülni az udvaron a padra és körbe nézni, látni, hogy minden rendben van, minden kész van, és hálát adni Istennek, hogy erőt adott és segítséget. A kerti munkában egy kedves lelki testvérem segít a kezdetektől, akivel nem csak a kertet, hanem egymás lelkét is gondozzuk. Van egy kis összeszokott csapat, akik a nagyobb takarításoknál szoktak segíteni! Nagyon hálás vagyok nekik és értük! A nehéz, olykor sürgős munkáknál férjemre és kisebb fiamra is számíthatok. Szeretettel, szívesen jönnek!

Szeretem az őszt, amikor a falevelek szőnyegként borítják a földet. Szeretem látni a mókusokat, szaladni egyik fáról a másikra.

Szeretem, hogy munka közben tudom dicsőíteni az Urat, beszélni hozzá, igehirdetéseket hallgatni, énekelni neki.

Szeretem a konyhai előkészületeket egy-egy nagyobb alkalom előtt. Ilyenkor van lehetőség együtt szolgálni az idősebb testvérekkel. Hallgatni őket, beszélgetni velük csipetkezés vagy zöldségpuccolás közben.

Jó látni az idősebb testvéreket, amikor jönnek bibliaóra vagy éppen a kis iskolásokat, amikor szaladnak hittan órára. Kismamákat, anyukákat jönni-menni.

Annak ellenére, hogy szeretem a munkámat, **sokszor Hamupipókének érzem magam.**

Több van bennem, több talentumot adott Isten, mint amit használni tudok.

Ilyenkor Isten megsimogat és megerősít abban, hogy drágának tart és becsesnek, mivel szeret.

Isten mindig szól! Ha figyelünk Rá, meghalljuk, mit is akar mondani, kérdezni. Szólhat egy Igén, egy másik emberen, egy gondolatban vagy egy történeten keresztül.

Az álommunkával kapcsolatban nem volt igei elhívásom. Van, aki foggal körömmel ragaszkodik ahhoz, hogy már pedig kellenek konkrét Igék. Nekem nem volt rá szükségem. Elég volt az az érzés, amit az Úr adott. Az a vágy, amit éreztem minden egyes alka-

lommal, amikor beléptem a templomkapun. Csordultig van hálával a szívem. Hálás vagyok mert szolgálhatom Őt akkor, amikor egy-egy vasárnap alkalmat tarthatok és beszélhetek Róla az ovisoknak. Hálás vagyok, mert szeretem a munkámat és még fizetést is kapok érte. Hálás vagyok, mert a munkatársaimmal számíthatunk egymásra. Hálás vagyok, mert a győztes csapatba tartozhatok a vesztes történetemmel együtt. Hálás vagyok az elmúlt 16 évért, amit itt tölthettünk, és reménységünk van, hogy még tervez velünk Isten és ad feladatot, szolgálatot nem csak nekem, hanem férjemnek is. **Hálás vagyok, hogy a legsötétebb felhőn keresztül is láthatom átragyogni Jézust.**

Nem cserélnék egy hercegkisasszonnyal sem! **Rájöttem, hogy igazából szeretek Hamupipőke lenni.** Életem végéig válogatom a hamuból a lencsét és a borsót, ha kell, hiszen erről álmodtam. Évekig imádkoztam, kértem, és Isten meghallgatta a kérésemet és teljesítette. Elégedett és megelégedett vagyok.

Tudatosan nem tettem Igéket a bizonyosságtélembé, pedig lett volna miből választani. Egy Ige van, ami végigkísér pár éve már.

Egyszer, egy jó kis fűnyíró nap után ott ültem a padon. Béke volt körülöttem és nyugalom. Eszembe jutott egy igevers a Zsoltárok könyvéből:

„Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer.” (Zsolt 84,11)

Ezt érzem és mondogatom az én Jézusomnak szüntelen!

ÉN KIVÁLASZTOTTALAK

ÉN KIVÁLASZTOTTALAK TÉGED,

EZT MONDJA AZ ÚR,

HOGY TE GYÜMÖLCSÖT TEREMJ,

MELY MEGMARAD,

HOGY AKÁRMIT KÉRSZ AZ ÉN NEVEMBEN,

ÁTYÁM MEGADJA,

AZ ÉN NEVEM DICSŐSÉGÉRE.

JÉZUSOM, KÉSZ A SZÍVEM

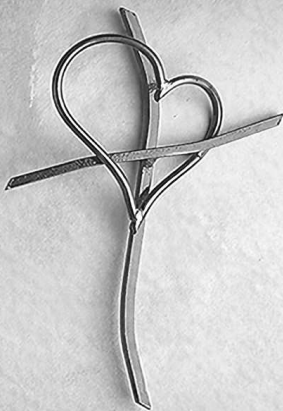
NÉKED ADNI MINDENEM,

ELHÍVTÁL, MEGSZENTELTÉL ÉRDEMTELEN!

JÉZUSOM, KÉSZ A SZÍVEM

NÉKED ADNI MINDENEM,

HADD LEGYEN HÁLAÁLDOZAT ÉLETEM!

*Jézusom,
kész a szívem
néked adni
mindenem*

„Jutalmam, hogy tehetem”

Józsa Mónika vagyok. Katona Zsuzsanna lelkipásztor kérésére írtam ezt a beszámolót a gyógypedagógusi hivatásom 35. évéről.

1987-ben a Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskola hallgatója voltam, amikor személyesen szólított meg ez az Ige: **„Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlének gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.”** (Róm 15, 1) Ez az Ige olyan hatással volt rám, hogy eldöntöttem, keresni fogom, mi Isten terve velem a munka világában. Nem kellett sokáig várnom.

Gyülekezetünk szoros kapcsolatot tartott az akkor még Örbottyáni Református Egészségügyi Gyermekotthonnal, ahol súlyosan, halmozottan sérült gyermekek és fiatalok éltek. Végül Tamás bácsi feleségének húga ott dolgozott az irodán. Mivel nyáron mindig szükség volt az ápolási osztályokon a szabadságon lévő kollégákat helyettesítő segítőkre, érkezett a hívás. Julika néni megkérdezte, volna-e kedvem ehhez a szolgálathoz. Igent mondtam. A munka fizikailag nagyon nehéz volt. Akkor még nem volt eldobható pelenka és emelő szerkezet sem, mégis átéltem azt, hogy a napi rutinban érezhetően jelen van az Úr, erőt, jókedvet ad, egy nyájba tartozunk. A bentlakó súlyosan-halmozottan sérült gyermekek kíváncsisággal, szeretettel vettek körül. Sokat tanultam az ápoló munkatársaktól. Élt még az otthonban néhány idős diakonissza nővér is, akik különleges légkört árasztottak maguk körül.

Nagy hatással volt rám **az akkori vezető, Juhász Zsófia** (Zsó néni), aki lelkész, gyógypedagógus és költő is volt. Óriási munkabírással, hittel, nem csak szavakkal, **az életével is prédikált.** Ebben a közegben **élővé vált számomra a gyülekezetünkben hirdetett Ige.** Mindenki hívott, hogy jöjjelek, szükség van rám, hiányzom, így minden évben júliusban és januárban két-két hetet visszamentem dolgozni különböző osztályokra. Diploma után egy évvel, két gyógy-

pedagógus álláslehetőség nyílt az otthonban, az egyiket felajánlották nekem. Ez időben egyik ifi órán Tamás bácsi megkérdezte, van-e valakinek olyan ígérete, ami már beteljesedett. Én jelentkeztem, hogy nekem van ígéretem, a munkámra nézve, bár még nem teljesedett be. Ez volt az Ige: **„En megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm és a vaszárakat leverem.”** (Ézs 45, 2) 1990-2004-ig dolgoztam gyógypedagógusként az otthonban, és utólag elmondhatom, az Ige minden szava beteljesedett. Bár voltak nehéz helyzetek is, nagy szeretettel és hálával emlékszem vissza azokra az évekre és az emberekre, akiket szolgálhattam, akikkel szolgálhattam.

Az Úr innen – református intézményből – továbbvitte állami iskolákba. A Török Béla Nagyothallók Iskolájában az értelmi és hallássérült gyerekeket ellátó tagozatra kerültem, ahol az évek során profilváltás következett be. Egyre több középsúlyos és súlyosan sérült kisgyermeket kellett ellátni, ami akkor, ott új kihívást jelentett. Javamra vált a kollégáimhoz képest, hogy nekem természetes volt a gondozásba ágyazott fejlesztés, az asszisztensekkel való kölcsönös együttműködés, a fejlesztésre vonatkozó ötlettáram. Bár mindig introvertáltabb típus voltam, azt szavak nélkül is tudták rólam, hogy honnan jöttem, mit képviselek. 18 év alatt **sok lehetőségem nyílt nehéz helyzetekben Istenről beszélni, karácsonyi műsort készíteni Igék alapján a gyerekekkel; vigasztalni, bátorítani a hozzám forduló elkeseredett szülőket, kollégákat abból a megtapasztalásból, amit személyesen éltem át.**

Tavaly tavasszal hívást kaptam és szeptembertől a Mexikói úti Mozdásjavító Iskolában egy hiánypótló, speciális fejlesztő tagozatot alapító munkacsoport tagja lettem. Heti 20 órában fogadjuk a legsúlyosabban sérült gyermekeket és fiatalokat modulokban, akár súlyos epilepsziával, gyomorszondával, hogy ők is járhassanak közösségbe, iskolába, fejlesztésre. Nagyon különleges tapasztalat

látni az örömeiket, hogy mennyire boldogok, hogy jöhetnek és részt vehetnek a számukra szervezett napi közös élményekben, hogy megnyithatjuk számukra a tágabb környezetet, ahol őket is megértik, értékelik. A tagozat dolgozói különböző indíttatásból érkeztek, de mindenki szeretettel fordul a gyerekekhez és ez megkönnyíti a közös kreatív gondolkodást, munkálkodást. A nap végére fizikailag nagyon elfáradunk, de örömmel tekintünk vissza minden pozitív pillanatra.

Az elmúlt 33 év alatt sok szakmai ismeretet, tapasztalatot gyűjtöttem erről a gyógy-pedagógiai területről, melyekkel könnyebbé, élhetőbbé, örömtelibbé tehetjük tanítványaink és családjaik életét. **De közben az Úr tanított más fontos dolgokra is.** Aláztatra, hogy amikor belépek az ajtón, maradjon kint az én (az én gondom, az én igényeim). **Türelemre,** hogy amikor tisztázok, enni, inni segítek, figyeljek minden rezdülésükre, csak úgy, ahogy szeretném, hogy velem tegyék. **Kitartásra,** amikor egy látszólag egyszerű feladatot ezerszer is gyakorolnunk kell, hogy

megcsinálják. **Hitre** abban, hogy a rengeteg befektetett munka nem hiábavaló akkor sem, ha nincsenek nagy eredmények. És még sorolhatnám. Nem mondom, hogy mindig minden jól megy, de naponta gyakorlom.

Ez a szolgálati terület a pályaválasztásban, munkakeresésben nem népszerű, nem látványos, nincsenek hangos sikerek, nem fizet jól, előfordulnak nagyon nehéz helyzetek és fizikailag is megterhelő.

De Jézus más szempontok szerint beszél róla: „Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevényt, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? **A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akár csak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.**” (Mt 25,35-40)

VALAMIT KAPTAM

Valamit kaptam, nézem, forgatom.

Oly tiszta, mint a harmat a fűvön,
s értékesebb, mint sok-sok drágakő.
Csak ő képes ajándékozni így,
a szeretet csöpp fejedelme, a
gyermek, kinek a szeretete még
nem „zengő érc vagy pengő cimbalom”.

Valamit kaptam, nézem, forgatom,
szív adta szívnek, szívből, szívesen:

„Én jó leszek, hogy ne légy szomorú!”

Füle Lajos

Kiválasztott

„Majd én sikerre viszem ezt a bőrtáskát”, határoztam el 2016-ban, amikor Pankotai Csaba bőrműves barátom megmutatta a varrás nélküli, úgynevezett akasztott táskamoddelljét. Speciális technikával összeilleszthető, cserélhető elemekből állt, azaz naponta akár más típust alakíthattunk ki belőle. Lapra szerelhető, így könnyen a világ bármely pontjára szállítható. Annyira megtetszett a táska, hogy megvettem Csabától a gyártás jogát.

Elhatároztam, hogy életképes üzleti vállalkozást szervezek köré, ami leginkább külföldi értékesítésre alapul. Megvolt az üzleti tervem, 100 millió forintnyi tőkét akartam bevonni a gyártás elindításához. Igyekeztem elméletben is felkészülni a teendőkre, így beiratkoztam egy márkaépítő szemináriumra. Időt, pénzt és energiát nem sajnáltam arra, hogy a lehető legalaposabb legyen a táska piaci bevezetése. A szemináriumnak önismerteti része is volt. Gondoltam jó, ha tisztában vagyok saját magammal is, hogy mire vagyok képes, mit kell majd a projekt menedzseléséhez erősítenem a képességeim közül. Volt egy feladatunk, melyben 100 szóból kellett kiválasztani a hozzám legközelebb állókat, majd azok közül ötöt. A számomra legfontosabbnak tűnő szavakból végül egy értelmes mondatot kellett írunk. Nem akartam elkapkodni a döntést, ezért alaposan végiggondoltam mindent. A többiek már rég kész voltak a feladattal és türelmetlenül vártak rám. Nagy nehezen kiválasztottam a szavakat és összeállt a mondat is: Afrikai éhező gyerekeken szeretnék segíteni. Szép terv, állapították meg többen is a csoportból, de akkor mit keresek itt.

Aztán úgy adódott, hogy a táska projektet halasztani kellett, mert egyéb feladataim adódtak. A feleségem, Sári, teljesen kimerült idegileg, amiben jelentős része volt annak, hogy én akkoriban nagyon züllött életet éltem. Egy **nagy céget vezettem, jó fizetésem**

volt, fontos embernek éreztem magam, több, mint 100 embert irányítottam és úgy voltam vele, hogy jár nekem a sok munka után a kikapcsolódás és az, hogy ki tudjam engedni valahol a gőzt. Rendszeresen bent töltöttem akár az egész éjszakát is Budapesten, míg Sári gyakorlatilag egyedül nevelte az akkor még 6, 4 és 2 éves kisfiainkat. Egy-egy végigdolgozott nap és átmulatott éjszaka után persze valamikor pihennem is kellett, így mikor végül hazakerültem, akkor kiadtam a parancsot: Csönd legyen! Apa fáradt, hagyjátok kicsit aludni. Aztán 2016-ban Sárin keresztül **térdre kényszerített az Úr**. Súlyos idegkimerültsége miatt csak azért nem került kórházba, mert édesanyja vállalta, hogy gondját viseli. Hat hetet töltött Debrecenben a szülői házban, ami alatt nekem apává kellett érnem. Meg kellett tanulnom gondoskodni a 3 kisfiúról, akikkel addig maximum játszottam, nyaraltam, vagy birkóztam. Az elején fogalmam sem volt arról, hogy hogyan működnek a háztartási gépek az otthonunkban, vagy hogy a gyereknek milyen fogkefe és fogkrém kell, vagy melyiküknek hol keressem a ruháját, vagy hányszor és mit kellene enni adni a fiúknak. **Szándékosan nem akartam érdemi segítséget kérni, mert úgy voltam vele, hogy itt az ideje megtanulni ellátni a fiaimat.** A Száz Juhocska óvónői és dadusai biztosan tudnának sztorikat mesélni azokból az idők-ből az összekevert, vagy sebtében fordítva feladott ruhákról...

Sári hat hét alatt felépült annyira, hogy hazatérjen. Tisztán emlékszem, hogy szabadnapot vettem ki, rendezzük a sorokat és átbeszéljük a hogyan tovább szabályait. Elvittük a fiukat oviba, majd elmentünk feltölteni az éléskamrát. A kocsiban ültünk, amikor megcsörrent a telefonom. Egy régi kedves ismerősöm keresett, aki tudtomra adta, hogy ügyvezetőt keresnek a Magyar Református Szeretetszolgálatnál. Őt keresték meg a pozícióval, de ő nem vállalta. Ekkor arra kérték, hogy ha tud, akkor ajánljon valakit és elmon-

dása szerint hosszan törte a fejét, de nem jutott eszébe más, mint én és valójában ezért keres. A kocsi bari ki volt hangosítva a telefonom, így Sári is végighallgatta a beszélgetést. Egymásra néztünk és bár nagyon jól kerestem, biztos, jól bevált állásom volt, és az élethelyzetünknek **emberi bölcsesség szerint inkább a stabilitásról, mintsem a bizonytalan újról kellett volna szólnia, nem volt kérdés, hogyha ez Isten akarata, akkor váltani kell.**

Kétkörös állásinterjú után másfél hónappal később az MRSZ ügyvezetői székében találtam magam. Soha nem egyszerű egy karitatív szervezetet vezetni, de az első hónapok az átlagnál is nehezebbek voltak, lévén, hogy több szempontból is padlón volt a szervezet. Az MRSZ Hungária körüti központjában az egyik épület falán egy táblán ez áll:

„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK.” (Jn 15,16a)

Ez az Ige adott újra és újra erőt ahhoz, hogy folytatni tudjam a sokszor keserves és kilátástalan szolgálatot.

Közel egy év telt el, mire ismét eszembe jutott a félbehagyott táska projekt és annak kapcsán a szemináriumon megfogalmazott cél: Afrikai éhezö gyerekeken szeretnék segíteni. Addigra már sok helyen jártam az Isten gyöztös bárányát ábrázoló logóval díszített zöld kabátban és pólóban. Rájöttem, hogy ha nem is Afrikában, hanem például Özdon, Nagydobronyban, vagy éppen Bangladesben és nem csak gyermekeknek, hanem más korosztálynak is, de végső soron azt teszem a hétköznapiK során, amit megálmodtam és amire már kisgyermek koromban is egyértelmű elhívást éreztem. **Isten teljesítette álmomat, de előbb térdre kényszerített. Bűnlátást adott, majd bűnvallásra, bűnbánatra kész szívet és nem mellesleg végül bűnbocsánatot is.** Teljesült a vágyam, de előbb betett forró olvasztókemencéjébe, hogy meg tudjak szabadulni a salaktól.

S hogy mi lesz a táskával? Jelenleg éppen a szeretetszolgálatnál gyártunk hasonló modelleket hátrányos helyzetű munkatársakkal. Így az üzlet és segítőszándék összeér, egymást erősíti. **Isten útjai kifürkészhetetlenek.**

Juhász Márton

AZ ÚR VEZET...

Emlékezzetek!

És mintha csak tegnap történt volna,

Halljátok meg ismét az elhívást!

És dobbanjon rá újra szívetek,

ne kívánjatok soha, soha mást!

Akármilyen lesz... Az Úr vezet...

Az elhívás nem sima útra szólt,

És nem vert nektek hidat a vízen,

A víz víz maradt, az élet élet.

De – járni tanított a tengeren...

A víz felett...

Az Úr vezet!

Szürke, nehéz köd borul reátok.

Sokan inganak, sokan elesnek,

– Testvéreim! De ti álljatok meg!

Mert rajta kívül bármit is kerestek,

Kudarcba fül...

Vezet az Úr...

Higgyétek el és ma még erősebb

Legyen bennetek a drága tudat,

Hogy bármi sötét köd is száll reátok,

A felhők között ott fénylik a nap!

Egyszer előtör izzó sugárral,

S akit elhívott szent elhívással,

Boldog lesz, hogy nem lett hűtelen.

Mert vezet az Úr,

Vezet...

Szüntelen...

Lukátsi Vilma

Isten a pusztában folyókat fakaszt

Az első ígéret, amit Istentől kaptam, az, hogy Isten a pusztában folyókat fakaszt. Talán 17 éves lehettem, amikor elért Istennek ez az üzenete és azóta is bennem él. Akkor még nem olvastam Bibliát, csak annyit tudtam, hogy valamilyen Ézsaiás könyvében van ez az idézet.

Két igeverset is hoztam, amiben erről beszél Isten (majd egy harmadik később):

„Szökellni fog a sánta, mint a szarvas, és ujjong a néma nyelve. Mert víz fakad a pusztaságban, és patakok erednek a pusztában. Távra lesz a délibáb, és víz fakad a szomjú földön. Ahol azelőtt sakálók tanyáztak, nád és káka terem.” (Ézs 35,6-7)

„A kopár hegyeken folyókat fakasztok, a völgyek mélyén forrásokat, a pusztát bővizű tóvá változtatom és a szomjú földet vizek forrásává.” (Ézs 41,18)

Számomra így néz ki a pusztá, a sivatag. A pusztá a szívem, a lelkem.

A képet a keknevelés.net oldalról másoltam.

A KÉK nevelés, azaz a kapcsolatokra épülő következetes nevelés kidolgozója és tanítója Brouwer Pálhegyi Krisztina, dr. Pálhegyi Ferenc lánya. Ajánlom ezt az előadássorozatot.

Azt mondják a szakemberek és Krisztina is, hogy a sebezhetőség ellen védekezve a gyermek szíve védekező páncélt növeszt.

A „kemény szív” védekező reakció: akkor alakul ki, amikor a biztonságérzet elvész, a kiszolgáltatottság és a fájdalom pedig nagyobb, mint amit az érző szív el tud viselni.

Én is ezt tettem, a szívemre húztam egy kemény páncélt, hogy soha többé ne éljek át olyan fájdalmakat, mint gyerekkoromban. Az otthoni légkört stressz, veszekedés, állandó feszültségek, depresszió, függőségek, okkultizmus jellemezte. A szüleim közeledése néha elviselhetetlenül és kényelmetlenül szoros volt (majomszeretet), máskor meg érzelmileg elérhetetlenek voltak számomra. Ezek hatására a teljes kiszolgáltatottság érzése, magány, félelem, óriási szeretetéhség alakult ki bennem. Nem tudtam nemet mondani, nem tudtam megvédeni magam. Tinédzser koromban elkezdtem eszetlenül fiúzni,

védekező elhatárolódás

a közelség keresése helyett elzárkózik és
a távolság fenntartására törekszik

védekezés a sebezhetőség ellen

gimis koromban gyakran eltűntem otthonról és egy bántalmazó párkapcsolatba menekültem.

Sok baj van ezzel a páncéllal:

- A védekezés nem válogat: a fájdalommal szemben érzéketlen szív a szeretettel szemben is érzéketlen, nem tud igazán közel engedni magához senkit.

- A burok alatt megrekedt a sok-sok feldolgozatlan fájdalom és rossz érzés, ami folyton emészt...

- A fájó érzések elleni védekezésbe vonult gyermek megreked az éretlenségben, nem tud önállósulni és a társas integrálódás érési folyamatai elakadnak.

Brouwer Pálhegyi Krisztina elmagyarázza, hogy egy gyermek akkor tud felnőtté válni, hogy ha van legalább egy embere. Egy felnőtt, érett embere, akihez tud kötődni, akibe bele tud gyökerezni. Tud kötődni hozzá teljes bizalommal, lelki intimitásban, mély szeretet kapcsolatban élhet vele. Nekem nem volt ilyen felnőtt, talán pont azért, mert a szüleimnek sem volt. Én is és ők is felnőtt bőrbe bújt gyerekként léptünk ki a nagy világba, ami kész volt felfalni minket.

De van megoldás:

„Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bősegebb.” (Kol 2,7)

Bizalommal Krisztusba gyökerezve mindannyian felnőhetünk érett, virágzó és gyümölcstermő önmagunkká – mondja Brouwer Pálhegyi Krisztina.

Számomra ezt jelenti Isten ígérete, hogy a sivatag is képes életre kelni, mert folyók, élő vízű források öntözik azt.

Mire felnöttem, a szívem teljesen bekeményedett és belül nagyon fájt. Sok évnyi bolyongás után Isten fogott engem, kiemelt a világból, kiemelt a munkahelyről, kiemelt az akkori gyülekezetből, lezárt számtalan baráti és hitéleti kapcsolatot az életemben, elküldött gyermeknevelési szabadságra, majd elhozott ide a főtí református gyülekezetbe.

Már azelőtt is volt ilyen-olyan kapcsolatom Jézussal, de itt közöttetek ismertette meg magát Velem. Azelőtt nem tudtam Őt igazán közel engedni magamhoz, csak a segítő, védelmező hatalmát akartam megszerezni. Viszont itt, az elmúlt két évben elmondta a szívemnek, amit addig csak ésszel tudtam, hogy **Ő szeret és Őr minden felett, ami valaha bántott, amivel valaha szembe kellett néznem és elhívtott, hogy kövessem Őt.**

Nagyon megszerettem Jézust. A szívem falai omladozni kezdtek, a házasságom kezdett felvirágozni, lelki testvéreket kaptam, sőt barátokat is. Az elején sírtam a félelemtől, annyira ijesztő volt ilyen közel engedni embereknek magamhoz. Mert tudtam, hogy ha ugyanaz a Jézus lakik a szívünkben, akkor már nincs „biztonsági” páncél. De Isten azt mondta, hogy menjek bátran tovább. A hittem szárnyakra kapott és úgy éreztem, hogy a bibliai Pál lelkesedése él bennem és képes vagyok az egész életem Jézusért élni.

Ennek ellenére, amikor Sebestyén Julianna tiszteletes asszony felhívott, hogy bizonyosságot tegyek Isten munkájáról az életemben, éppen nem a hithős Ildi vette fel a telefont. Alig volt erőm, hangom beszélni. Érdekes, **Isten pont akkor kért meg, hogy tegyek bizonyosságot róla, amikor épp minden veszni látszott.** Isten levette rólam a búrát. Visszaküldött a világba, azaz lejárt a gyermeknevelési szabadság és visszamentem dolgozni. Sokat képzelődtem arról, hogy majd milyen bátor leszek, nem világítani fogok, hanem ragyogni, és azt a sok tudást és tapasztalatot, amit kaptam majd elviszem a világba :-)) De már rögtön az első héten egy olyan gyomorszájás ütést kaptam, hogy padlóra kerültem.

Sokáig küzdöttem azzal, hogy meglássam a bűnösségemet. Most is emlékszem, Székely Pali bizonyosságtételére a Balaton parti gyülekezeti táborban, amikor elmesélte, hogy milyen volt, amikor először látta meg igazán önmagát Isten szemszögéből és a vonat ablakában tükröződve. Micsoda változást hozott

ez benne és a viselkedésében. Ettől a ponttól kezdve buzgón imádkoztam, hogy én is lássam meg azt, hogy én is milyen bűnös vagyok és én is változzak meg.

Úgy képzeltem el, hogy az őember egy tipikus gonosz fiú, olyan izmos, kigyúrt, nagyszájú és azt lesi, hogy kinek hol tehet keresztbe. Mint egy terminátor az akciófilmekben, gonoszul nevet minden gáztette után. És nem. **Az én őemberem más.** Nem egy kigyúrt szuperfickó, hanem folyton padlóra kerül, és alig tud felállni annyira berezel, amikor látja ezeket a terminátorokat. Áldozatként, megsemmisülve fekszik és úgy enged teret a gonosznak. Úgy játszik a túlélésre, hogy bármit beáldoz a menekülés érdekében és a megfelelésre teszi a hangsúlyt, vadássza az emberek figyelmét, a szeretetétssége tiszteletlenül próbál embereket behálózni. Kívülről nézve ez olyan kis ártatlan áldozatnak tűnik, akit bánt a nagy csúnya világ. De ez a típusú őember is ugyanúgy termeli a rossz gyümölcsöket, a bűnöket. Lehet, hogy ő nem durva, nem szól be és nem verekedik, nincs gonosz kacaj, csak fájdalmas sírás... de tele van önsajnálattal, irigy, önző, nem tud örülni a másik sikerének, verseng, dühöng, előítéletes és mindenkit elítél, észrevesz minden egyes szálkát a másik szemében és jobbnak tartja magát a másiknál. És **ami a lényeg, ami minden rossz forrása, neki sem Isten van a szívében. Lehet, hogy a többiek kívül követtek el több bűnt, én meg belül.** Nem látszott, nem volt annyira nyilvánvaló, de Isten a szívet nézi. Isten a szíveket vizsgálja.

Az övé már a szíved? Vagy engeded a benne lakozó bűnöknek, hogy Isten ellen lázadjon? Ne higgy a bűneidnek, ha azt mondják, hogy soha nem leszel képes hinni Istenben és sosem leszel képes szeretni Őt. Hazudnak! Az én köszívem nagyon sokáig lázadt Isten ellen, számonkérte a sok fájdalmat és rossz érzést. Szenvedtem attól, hogy nem tudtam bízni Istenben, az Ő jóságában, harag volt benne Isten iránt a sok felgyülemlett fájda-

lom miatt.

Ezt mondja a bűn a gonosz szívében:

„Én ugyan nem félek Istentől, nem is tisztellem, még lelkem mélyén sem! Meggyőzte magát, hogy nem tett semmi rosszat, és nincs mit megbánnia.” (Zsolt 36,1-2)

Isten engem ezzel a verssel nyugtatott meg, hogy az én szívem is képes Őt befogadni, mert nem a szívem, hanem a benne lakó bűnök állnak teljes ellentétben vele! Odaadtam neki a bűneimet és megismerhettem az Ő teljes jóságát. Add oda neki te is a benned lázadó bűnöket!

Na de éppen ott tartottam, hogy Isten levette rólam a bűrát és visszaengedett a világba, azaz munkába. Már nem tudtam eljární babamama körre, alig találkoztam lelki testvérekkel és **az én őemberem fogta magát és fel-támadt.** És nagyon nem volt gyenge kis áldozat, már nem a földön feküdt összetörve és sírdogált az önsajnálattól. Hanem óriás volt. Óriási. Fölém hajolt, és ugyanazokat az érzéseket és gondolatokat diktálta belém egyre intenzívebben, mint amit megtérésem előtt is éreztem. És mindaz, amit a bűra időszak alatt megértettem, megéreztem kezdett halványulni. Uram, biztos, hogy létezel? Tessék? Ezt én kérdeztem, a hithős? Uram biztos, hogy megnyitottad a szívem? Tessék? Hát hogyan!

És halványult az új és erősödött a régi. És ott voltam, ugyanott.

És jött és letepert, hogy felelj meg! Hogy nézel ki? Hogy beszélsz? Miből gondolod, hogy te ezt meg tudod csinálni? Elöntött újra az örökölt magány, a kiközösítettség érzése. A „túl kicsi és buta vagy te ehhez” (kérlek ne mondjátok ezt a gyermekeiteknek, felnőtteknek is fojtogat). „Hasonulj a többiekhez, vedd le a mintát, olvasd le az elvárást és felelj meg.” A mélypont az volt, amikor leültünk a manageremmel beszélgetni és megkérdezte, hogy vagyok, fél órán keresztül kamuztam és tudtam, hogy a köszívem visszazárt. Érzelmek nem tudnak kijönni, bemenni, nem tudom már lelkileg sem

magam, sem a mellettem lévő embert elérni, és szerepelek, miközben haldoklom. Teljesen bepánikoltam, hogy a férjem felé is bezár a szívem, pedig 10 év házasság után végre élvezhettük, hogy Isten megnyitotta. Zárt szívvel élni egyenlő egy halott állapottal.

Nem tudom, hogy ismeritek-e azt az érzést, amikor a szívetek kicsi, mint egy dió, vagy egy kavics, össze van szorulva és fáj és nem tud az érzés sem kimenni, sem bemenni a kemény burkon keresztül. A burok alatt viharok dúlnak, a fejben állandó zavaros gondolatok cikáznak.

Oda lett a hitem, a lelkesedésem, az erőm, nem maradt semmi csak a vágy Isten után... hogy Hozzá menjek, nagyon hiányzott. De tudtam, hogy ez a vágy sem tőlem függ, azt is bármikor elveszíthetem. Teljes mértékben ki voltam szolgáltatva.

De már nem a gonosznak, hanem Istennek. **Azért kerültem ebbe a helyzetbe, mert Ő megengedte.**

Mindig csak olyan mélyre zuhanhatok, amilyen mélyre Ő enged. Mert már az Ővé vagyok, hozzá tartozom. Pont ott voltam, ahol lennem kellett.

De miért? Hát ezért: $100\% + 100\% = 100\%$ Isten 100% -a, meg az én 100% -om egyenlő a teljes 100% -al, a győzelemmel, az ígéretetek teljesülésével. Mert így teljesülnek az ígéretetek, ez a képlet, azaz így működik az Istennel való kapcsolatunk. Tudom, hogy ez matematikailag helytelen. De ez Istennél mégis igaz. Mindjárt kiderül, hogy mire gondolok.

A mély lelki állapotomban túl nagy volt bennem a zaj ahhoz, hogy meghalljam Isten szelíd hangját. Próbáltam olvasni Isten Igéjét, de annyira zakatoltam, hogy nem érte el a szívem, pont mint régen. De Isten segített. Éjszaka nem hagyt aludni, hiába könyörgtem kimerültem, hadd aludjak, nem hagyt. Egyszer csak leesett, hogy beszélni szeretne velem. Fogtam a Bibliám és az éjszaka csendjében elérte a szívem. Képes volt eszembe juttatni azt az igeverset, amit zaklatottan a munkahelyi mosdóban olvastam

(egy kis lépést tettem felé, és Ő meg a karjaiba emelt). Az igeversen keresztül adott egy zsoltárt, melyben mindent elmondott nekem. Elmagyarázta, hogy én hogy érzem magam, hogy mi történik velem. Én meg csak zokogtam, és bólogattam, hogy igen, pont ezt érzem. De azt is elmondta, hogy mit tegyek, pontról pontra. És én felírtam az imanaplómba:

- dicsérjem Őt,
- csak Benne bízzak, ne forduljak másához,
- az Ő akaratát teljesítsem,
- keressem Őt.

És mondott még valamit, amit nem értettem...

„Hirdetem igazságodat a nagy gyülekezetben...” (Zsolt 40,10)

...Tessék Uram? ezt nem értem... Megismételte:

„Igazságodat nem rejtegetem szívem mélyén, hanem beszélek hűségéről és szabadságról. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt.” (Ézs 40,11)

A nagy gyülekezetben? Nem értem, de félre teszem, majd elmondod miről van szó. Másnap hívott fel Julcsi, hogy megkérdezze, hogy kiállok-e ide elétek.

És itt jön az én 100% -om képbe! Mert nem minden ígéret teljesül, azaz helyesbítetek, nem mindenki életében teljesül az ígéret. Meg tudjuk akadályozni azt... A pusztában vándorló zsidó nép egy részének sikerült... Nem jutott be mindenki az ígéret földjére, csak a következő nemzedék.

Szóval jó néhány százalékomra felhívta Isten a figyelmem ezalatt az időszak alatt, amíg ketten a pusztában vándoroltunk... az ígért szív felé :-)

1. Minden helyzet a szívemről szól

Nem azért kellett visszamennem a világba, mert lejárt a GYED, hanem mert szembe kellett nézzünk Istennel együtt azzal, ami egész eddigi életemben fojtogatott. Vissza kellett menni ugyanoda a halál árnyékának völgyébe, látnom kellett, hogy ugyanolyan

nagy és erős a gonosz.

Újra meg kellett tapasztalnom, hogy a gonosszal szemben nekem semmi esélyem sincs. Kényszeres gondolatok, áttörhetetlen szomorúság, kapcsolódási képtelenség, kényszeres viselkedés, nem vagyok ura a szavaimnak, elmegy a hangom, fáj a gyomrom, éjjel meg a kínzó rémálmok... Kész, vége.

„Túl nehéz nekem.” (4Móz 11,14) – mondtam.

„Hát olyan kevés az Úr ereje?” (4Móz 11,23) – kérdezte tőlem Isten.

És meg kellett látnom, hogy Isten milyen könnyedén elbánik mindezzel. Látnom kellett, hogy nincs semmi, ami még bekövetkezhet, és lehet, hogy az már Istennek is túl nagy falat lenne. Ez az a helyzet, amikor Francine Rivers Megváltó szeretet című könyvében Angel újra találkozik a Herceggel. Ez az egyetlen út a belső szabadságra.

Újra találkozni a Herceggel. Így válik a hitem, a bizalmam elméletből gyakorlattá. Testvérek, akik látták, hogy milyen ramatyul vagyok, javasolták, hogy mondjak fel a munkahelyemen. Könnyebb lenne. Isten viszont azt mondta, hogy: *„Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlük, mert maga az Úr, a te Istened megy veled, nem hagy el téged, és nem marad el tőled.” (5Móz 31,6)*

És azt is mondta, hogy: *„Ne a régi dolgokat emlegettétek, ne a múltakon tündödjete! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.” (Ézs 43,18-19)*

Isten nem megkímél a nehézségektől, hanem átségít rajtuk!

2. És ez Fájhat!

Ezeket a nehéz időszakokat úgy hívom magamban, hogy Isten épp felszántja a szívem. És ez fáj. Nagyon fáj. Ilyenkor félek és békétlen vagyok.

És lelkiismeret furdalásom volt emiatt. Fő-

leg, amikor szárnyaló hittestvérekkel találkoztam, hogy én miért vagyok ilyen ramatyul. Ostoroztam magam. De Isten azt mondta nekem, hogy nem baj, ha fáj. A hit gyakran félelemmel kezdődik, amikor felnézel a halál árnyékának „völgyéből” és meglátod azt, akire szükséged van: Jézust! Elmagyarázta nekem, hogy a happy kereszténység, a folyamatos örömteli állapot a Sátán hazugsága. A Biblia sokkal többet kínál ennél, a nehézségben lévő hívőről teljesen más sugárzik, mint egy happy emberről. A kipróbált jellem sokkal több, mint a mindig vidám ember.

3. Hozzáállás

Bíznom kell Benne. De ez alatt nem azt érti, hogy reggel imában elmondom neki, hogy bízom Benne, majd egész nap vesztésként vonszolom magam és mindenkinek panaszkodok. Ez pont olyan, mint amikor a zsidó nép panaszkodik a manna miatt, hiányolja a húst és hiába kapott inni csodálatos módon, megint azon siránkozik, hogy szomjan fog-nak mind halni. Felháborító, amit ez a hálátlan nép tesz a pusztában. Ugye? Kérdezte tőlem Isten. A Bennem való bizalmadnak látszódnia kell az egész napos viselkedéseden!

Ha tudom hogy a Mindenható Isten megy előttem, utat tör nekem, akkor itt az ideje, hogy kihúzzam magam és bátran lépjek utána. Ez volt az egyik legerősebb üzenete, amit nekem mondott, hogy vegyem Őt komolyan. Meg kell ragadni az ígéreteit és el kell kezdeni aszerint menni előre! Bátran, mint aki nincs egyedül. Nem magabiztosan, hanem Isten biztosan!

Légy erős és bátor! Bízz bennem. Olyan gyakran szerepel ez a felhívás a Bibliában, hogy az év minden napjára jut egy. Persze ez nem működik bizalom nélkül, vagy ha nincs ott a szívemben Júda oroszlánja! De ha ott van, akkor a bátorság és a bizalom döntés kérdése, mindent elem adott, megígérte, hogy előttem megy, újat teremt, de addig,

amíg nem veszem ki a részem, nem veszem komolyan, azaz kezdek el ennek tudatában megállni, viselkedni, körbenézni, beszélni, addig nem lép életbe.

Körbenézni? Miért mondtam ezt, hogy körbenézni?

Mert ez a bátorság nem olyan, mint ahogy a világ hazudja, hanem inkább egy új szemüveg, **4. egy új nézőpont**: a világ szemével nézek a dolgokra vagy végre Isten szemével? Az Ő nézőpontja érvényesül rám vagy a világé? Úgy tűnhet, hogy a gonosz körbekerített, semmi sincs rendben és ez egy veszett ügy.

Számomra az a bátorság, hogy Isten szemszögéből nézek a helyzetemre. Isten mindent kézben tart, nála nincs „Hupsz”! Sőt minden elő van készítve, mindennek célja van, minden a javunkat szolgálja! Pont ott vagyok, ahol lennem kell. Tudom, hogy Isten felhasználja az életem körülményeit, hogy alakítson engem és téged is. Mint valami gyémántot, gondosan megköszörül és megcsiszol, hogy azzá váljunk, amivé Isten hív, hogy váljunk. Isten nem a helyzetemet változtatja meg, hanem arra hív, hogy egy másik szemszögéből nézzek a helyzetre és engem változtat meg. Ő nem megkímél a nehézségtől, hanem átsegít rajta és közben Jézus képmására formál.

A búra alatt ez nem menne. És záró gondolatként még azt szeretném elmondani, hogy mi volt a legtöbb, a legkedvesebb, amit ebben a helyzetben adhattam Istennek. Mi volt az, amit tenni tudtam.

5. Keresem Istent, kiáltok hozzá!

Éjjel, nappal, a munkahelyi mosdóban, a forgalmi dugóban, amikor épp van egy kis

csend... megszólítom, kérem a segítségét, dicsőítem Őt. Akkor is ha úgy érzem, hogy csendben van. Ha nem tudok éjszaka aludni, mert zakatol a masina. Ha felébredek mert rémálmom van. Amikor fáj a nappal, rémálom az éjszaka és egyszerűen elfogytak a szavaim. Elkezdem Őt dicsőíteni, azért aki Ő: „Uram Te teremtetted a Mennyet és a Földet. És mindazt, ami ezeken él. Te vagy Mindenek Ura. És mégis, nincs Benned semmi gonoszság. Te vagy a világosság, nincs benned semmi sötétség. Te vagy maga a szeretet, nincs benned semmi rossz szándék.” Hiszem, hogy ez a legkedvesebb dolog, amit Istennek adhattam.

Amikor érzem, hogy meghasad a szívem. Amikor már nincs mit mondjak jöhet az ÁBÉCÉ. „A” - Te vagy mindenek alkotója, „B” - Te vagy a Békesség fejedelme, „C” - Célod van mindezzel, „Cs” - Csodákat cselekszel. Másnap éjszaka nem tudok aludni, hol is tartottam...? „M” - Mindenható vagy... és így tovább.

És ez az én 100%-om. Amikor minden reményem elfogyott, dicsérlek Uram. Akármilyen sötét is van itt lent, akkor is Te vagy a teljes világosság.

És azt mondta nekem Isten, hogy:
*Nincs olyan árnyék, amit Ő be ne világítana,
Nincs olyan hegy, amelyet meg ne mászna,
Ő utánam jön.*

*Nincs olyan fal, amelyet le ne döntene,
nincs olyan hazugság, amit szét ne tépne,
Miközben utánam jön.*

És én azt mondtam:
*Ismerem a szomorúságot,
ismerem a fájdalmat,
mindez elmúlik, ha csak egy szót szólsz,
de ha nem teszed meg,
akkor is te vagy minden reményem.*

Mass Anthem: Reckless Love / Even If dalából idéztem szabad fordításban.

És tulajdonképpen ez az, amit nekem ki kellett mondani: **akkor is!**

Mindig is félttem attól, hogy elfordulok Istentől, amint rosszra fordulnak a dolgaim. Attól tartottam, hogy újra fellázad a szívem, amikor mélyre kerülök. Hálát adok Istennek, hogy fájdalmaim közepette nem lázadok, nem követelőzők, nem hisztizek. Csak kérem, hogy ne hagyjon el, kiöntöm Neki a szívem és dicsőítem Őt. Akkor is, ha fáj a szívem, akkor is csak Benne bízom. Talán ez volt a legkedvesebb ajándékom, amit adhatam Istennek.

És Isten azt mondta, hogy „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek.” (Ez 36,26)

Talán ez az egész helyzet erről szólt, hogy megszülessen bennem valami, a hűség Jézus iránt. A hűség. A 100%.

Mert ez a vágyam, hogy az Övé legyen a szívem örökre.

És Jézus az mondta, hogy: „Eljegyezzetek magamnak örökre.” (Hós 2,21)

Amen.

Major Ildikó

Isten ígéretei

(A bizonyosságtétel 2023. november 2-án Berekfürdőn hangzott el)

Tiszteletes asszony a következő kérdést tette fel nekem a berekfürdői csendeshét előtt:

- „Vannak-e számodra fontos ígéretei Istennek, és esetleg olyanok, amiket már be is teljesített azóta az Úr?”

- „Hát, nekem csak az üdvösséggel, örök élettel, bünbocsánattal, mennyei kapcsolatban vannak ígéreteim Istentől.” – volt a válaszom.

A Szentlélek azonban még aznap este elkezdte felidézni bennem Istennek egy csomó, e világra vonatkozó ígéretét. Napokon keresztül végezte ezt az emlékeztetést. A gyermeki szívemet emlékeztette az Ő atyai ígéreteire, amikről úgy tűnt, hogy az évek sora alatt teljesen elfelejtettem azokat. Nagyon megható volt! Együttal szomorú is lettem, hogy hogyan felejtettem el ezeket az ígéreteket, hogy egy sem jutott belőlük eszembe. (Aztán itt a kiscsoportban a testvérek megvigasztaltak, hogy nem elfelejtettem, hanem idő közben beépültek az életembe, de amikor kaptam őket, akkor igenis nagyon meghatározóak voltak életem egy-egy állomásán. Ekkor meg azon hatódtam meg, és el is szégyelltem magam, hogy a lelki testvéreim jobban emlékeznek Isten nekem adott ígéreteire, mint én magam. Viszont megláttam ebben az isteni kegyelemnek és a közöségnek az erejét és fontosságát is.)

Mindenesetre tanulságos volt meglátnom, hogy az Istennel, mint Atyámmal való kapcsolatomban eddig milyen felületesen kezeltem az Ő ígéreteit. Ez az ember (azaz tiszteletes asszony) által feltett kérdés egyenesen az Úrtól jött, hogy vegyem észre, higgyem jobban és zárjam a szívembe Isten ígéreteit, mert az Isten ígéretei szoros kapcsolatban vannak az én reménységemmel, azzal, ahogy egy kialakuló helyzetet, körülményt szemlélek, vagy annak kimenetelét várom, és szoros kapcsolatban vannak az Isten dicsőségé-

vel, és az én hálámmal: hogy mindez, ami megvalósul az életemben, az nem az én teljesítményem, hanem az Istené, és az Ő dicsősége, amiért én csak nagyon hálás lehetek, és Istent egyre hatalmasabbnak, kegyelmesebbnek láthatom. Isten ígéreteinek beteljesedése során újra és újra helyemre kerülhetek Isten tervében, a saját történetemben, és újra és újra trónra kerülhet az Isten és Krisztus! És ez az Isten közben építi velem a kapcsolatot.

Visszakanyarodva: végül a sok ígértéből, amelyeket újra földézt bennem az Úr, két ígért csoportot tett nagyon hangsúlyossá.

Az első, mint tegnap beazonosítottam: személyes ígért-csoport régen, 20 éve adatott, amit akkor, és azóta folyamatosan teljesít az Úr, és most már hiszem, hogy életem végéig, sőt, még utána is be fogja teljesíteni. Ebből az ígért-csoportból az egyik ígért így hangzott:

*„Az én Istenem pedig **be fogja tölteni minden szükségeket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.**” (Fil 4,19)*

Az ígérthez tartozó történet pedig a Fótra költözésem története, ami 2003 tavaszán kezdődött.

Nagyjából friss hívőnek számítottam, a világból tértem meg 2 évvel azelőtt az Úr Jézushoz. Az újjászületés a nagy lelki sötétségemben sok „lámpát fölkapcsolt”, sok mindenben szinte azonnal megértést és átforgalmazást indított el bennem a Szentlélek, de voltak területek, amelyeken ez csak később következett be. És persze még mindig nem vagyok kész, vannak területek, amelyeken az elkezdett jó munkáját jelenleg is végzi az Úr...

A történethez visszatérve: 2002-ben meghalt az édesanyám is, 7 évvel apukám után. Én ekkor már 13 éve Budapesten éltem a szülőfalumtól távol, albérletben.

2003 áprilisában imameghallgatásként örültem meg annak, hogy fölvettek a Fóti Református Óvodába óvónőnek. (És persze egyúttal ennek a felelőssége is megértett.)

Egy-két hét múlva, május 1-jén azonban az egyik nővérem bejelentette, hogy a többi testvéremmel arra jutottak, hogy el kell adni a szülői házunkat. Megjegyzem, nagyon józan döntés volt, nekik nem volt rá szükségük, nekem pedig nem volt rá pénzem, és munkahelyem sem volt helyben, Békésszentandrásra, hogy ott éljek. (Egyébként is, mint említettem, és próbáltam emlékeztetni magamat is, nekem éppen akkor szerzett az Úr Fóton munkahelyet.)

Csak hogy engem mégis bombatalálatként ért ez a hír. Micsoda, el kell adni a házunkat? De hát nekem szükségem van a házunkra! Az emlékeim, az érzelmeim, a gyermekkorom mind oda kötnek (vagy inkább kötöznek?), nekem az a ház a hátszág, a biztos pont ebben a földi életben, **a hajlék**, ami által **a megtartatást**, a megtartó erőt érzékelni tudtam! Ezt nem veszíthetem el, mert akkor egzisztenciálisan semmisülök meg! **Hajléktalanná válok! Szükségem van a biztonságérzetre, ami a házunkban van!**

Ezt Isten is látja és biztos megérti!

Friss hívőként annyit már fölfogtam, és hittem is, hogy az Isten, aki Krisztus által az én gondviselő mennyei Atyám lett, azt ígéri, hogy „neki gondja van rám”, és hogy „be fogja tölteni minden szükségemet”. Úgyhogy akkor el is kezdtem nagyon buzgón imádkozni azért, hogy megmaradhasson a házunk, és hogy az Úr inkább otthon adjon állást. Mindegy, hogy mit, csak otthon legyen. És vártam, hogy akkor majd most következnek az, hogy Isten betölti a szükségemet, szépen ad nekem otthon egy másik állást, és meghagyja a házunkat.

Tegnap tiszteletes úr mondta, hogy Isten nem mutatványos, úgyhogy ennek megfelelően jött is a válasza: az Ő Igéje, amit kiküldött, hogy elvégezze bennem a soron következő akaratát. Ezt válaszolta:

„Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! ...és megáldalak ...és áldás leszel.” (1Móz 12,1-2)

Nem hittem a fülemnek! Uram, én nem ezt kértem! Kérlek szépen **az én tervemet** megvalósítani!

De Isten kitartott, és egy másik csatornán újra ugyanúgy szólt...

Az lehetetlen!! Neeem, ne kelljen kimen-nem! Félek itt hagyni a hátországot! Itt áldj meg inkább, Uram! A házunkat kérem! Szükségem van rá! Nekem az a biztonság! Én nem tudom, hogy fogsz rólam gondoskodni! Nem merek kilépni ebből a biztonságos zónából! Hajléktalan leszek! Egyedül vagyok! Hát nem érted, Úr Jézus, félek! Nem ismerlek még eléggé! Tudom, hogy meghaltál értem, megbocsátottad minden bűnömet, hálás vagyok érte, de nem tudom elképzelni, hogy fogsz engem egész életemben megtartani (ismétlem, ekkor már 14. éve éltem távol a szülői háztól, mégis elemi erővel öntött el a pánik)!

Erre a sokadik csatornán keresztül is (Biblia, istentisztelet, lelki könyv, igehirdetés CD) ugyanaz a válasz érkezett: „Menj el földed-

ről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! ...és megáldalak (azon a földön)...”

Így utólag látom, amit akkor nem láttam, amit akkor csak az Úr látott, hogy nekem egy **valóságos megtartó erőre volt szükségem, nem a házunkra**. Egy olyan megtartó erőre, ami a házunkon kívül, sőt, a házunk nélkül is működik. Egy olyan erőre, ami a házunkon kívül, de a szívemen belül működik. Egy olyan biztonságot nyújtó hajlékra, amilyen a kicsi gyermeknek az anyukája és az apukája közelsége, jelenléte. A kisbaba ott van otthon, ahol a szülei vannak. Bárhol, szülői ház nélkül is, egy buszon vagy itt egy széken is simán elalszik az anyukája vagy apukája karjaiban, és biztonságban érzi magát.

Isten az Ő Igéje és Lelke által azon munkálkodott, hogy **ezt** a biztonságot adja meg nekem. **Ő önmagával akarta betölteni az én biztonságos hajlék iránti szükségletemet, és ha nem mozdít ki otthonról, akkor talán még most is abban a házban lenne minden biztonságérzetem, és nem Őbenne.**

De kimozdított! A sok sírásra sem adott otthon munkát, viszont újra és újra azt az Igét és ígéretet adta, hogy „Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! ...és megáldalak (azon a földön)...” és hozzátett még egy ígéretet: **„Hajlékod az örök Isten, örök-kévaló karjai tartanak.” (5Móz 33,27a)**

Én pedig lassan (4 hónap küzdelmes imádságai után) elkezdtem elhinni, hogy komolyan gondolja. Továbbra is félttem, de megdöbbenett és egyúttal megerősített Isten megint-gáthatatlan kitaratása a saját terve mellett, és az ígérete, hogy azon a földön meg fog áldani. Ez fölébresztett bennem egy olyan mustármagnyi hitet és egy éppen elegendő adag kíváncsiságot, amivel már el tudtam indulni otthonról egy kis bútorszállítóval, amin a szüleimtől örökölt legszükségesebb bútorkat elhoztam magammal, és az eddigi 5 főt

lakhelyem közül letáboroztam az elsöben, egy kedves jelenlevő házaspár házában. A jelenlegi, gyülekezeti hajlékban pedig már 17 éve lakhatok.

Isten és az Ő Igéje tehát győzött! Elérte, elvégezte a szívemben, hogy megtegyem ezt az első, remegő lépést az ismeretlenbe. **Eltávolított a földi hajlék biztonságából** az „ígéret földjére”, hogy megtapasztaltassa velem annak a **másfajta hajléknak a biztonságát, aki Ő maga, az örök Isten**, és hogy megtapasztaljam, hogy **hogyan tartanak meg az Ő örökkévaló karjai saját ház nélkül is** ezen a földön. Nem jött rögtön ez a hittel átitatott érzés, de

egy év alatt egyre inkább belsőmmé vált ez az új ígéret, hogy „Hajlékom az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak.” Sokat elmélkedtem pl. azon, hogy az Úr Jézusnak sem volt öröklakása, Ő maga mondta, hogy „*A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.*” (Mt 8,20) Sokat utazott gyalogosan, és ahol ráesteledett, ott aludt. Neki is az Ő Atyjában, Istenben volt a biztonságot nyújtó hajléka. És mivel Lelke által bennem élt, a Vele való közösségben én is megtaláltam az Őbenne való biztonságos hajlékomat! Isten ígérete szerint nem szállt le az Ő Igéje hiába, hanem elvégezte bennem azt, amiért Isten elküldte.

Így töltötte be Isten a hajlék iránti égető szükségemet dicsőségesen Önmagával, a Krisztusért adott kegyelméből.

Így egy év múlva már teljes hittel és szeretettel tudtam elmenni a kulcsátadásra a házunk új tulajdonosainak, és tudtam örülni annak, hogy Isten most ezt a házat másvalakinek adja oda, mindegy, hogy kinek, akivel szintén terve van. Velem pedig folytatja az

elkezdett történetét itt Fóton, és egyre jobban merem hinni, hogy „*be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban*”. És ez így is történik azóta is, bár időnként felhívja a figyelmemet, hogy ezt újra tudatosítsam magamban.

Közeleg a nyugdíjas korom. Nem tudom, hogy akkor mit tervez velem az Úr Jézus. Továbbra is szeretem azt a vidéket, a szülőföldemet, és imádságban kérdezem is Őt, hogy vajon mi a terve velem a nyugdíjas éveimben. Megérem-e egyáltalán, vagy előbb hazavisz a mennyei hajlékunkba? Na-

gyon szeretem az erre vonatkozó ígéretét is: „*Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.*” (2Kor 5,1)

Ha megérem a nyugdíjazást, akkor pedig visszamehetek-e a szülőföldemre, vagy Fóton van velem továbbra is terve? Vagy valahol egész másfelé? Igen, van bennem visszavágyódás, de kíváncsiság is, hogy mi a terve az életemmel később.

De most már a vágyaimnál fontosabb, hogy az Úr Jézus akarátában maradjak benne, és Őbenne ott leszek otthon, ahol Ő látni akar.

Még egy fontos tanulsága lett számomra ennek a történetnek: az Úr többet adott nekem a házunknál: megadta a házunktól való szabadságot. Ezért most Istennek nem az ajándékozott vagy ima-meghallgató kegyelméről szólt a bizonyosságtétel, hanem a **szabadító kegyelméről!** Dicsőség ezért is az Úrnak!

A második Ige-csoport azonban némileg módosult az otthoni elképzeléseimhez képest. Úgy jöttem el Berekfürdőre, hogy a

bizonyosságtételelem eleje már nagy vonalakban kész volt, csak finomítani kellett rajta. (Ezt a műveletet én hetekig tudnám húzni, ha napokon belül nem járna le az idő.)

De nem ez okozta most számomra a legnagyobb problémát, hanem az, hogy a bizonyosságtételelem második fele sehogy sem bírt „megfogalmazódni”. Sőt! Leginkább teljesen befagyott! Otthon még kristálytisztá volt a gondolatmenet, az Úr pecsétjét is láttam rajta, valameddig el is jutottam itt a leírásával, de egy pontnál elakadtam, és onnan sehogy sem tudtam továbblépni. Csak üres fejjel, üres szívvel és üveges tekintettel néztem a laptopom monitorját. Közben zörgettem az Úrnál, hogy vajon hova tűnt a folytatás? Uram, hiszen már megvolt! Kérlek, diktáld le, látod, szorít az idő! De az Úr nem diktált, nem mondott semmit, nem vezetett tovább azon az úton, amelyen úgy tűnt, hogy Ő indított el.

Kezdtem úgy érezni magam, mint Pál apostol, amikor egy számára soron következő missziós területre akart eljutni, de „Jézus Lelke nem engedte”, és erre más irányba folytatta az útját, amerre a Lélek vezetete. Erre az egyik szobatársam is ráérezett, ahogy elmondtam neki a problémámat, és kérdezte, hogy imádkozzunk-e. Hát, gondoltam, ez a legjobb, amit tehetünk, úgyhogy mindkét szobatársammal, hárman imádkoztunk a szobánkban, hogy ha az az Úr terve, akkor segítsen tovább az eredeti gondolatmenetben, ha nem, akkor mutassa meg, merre kell tovább mennem gondolatban. Aztán ők szépen lefeküdtek, én pedig bámultam tovább a monitort. De „Jézus Lelke nem engedett” tovább azon a gondolatmeneten egy lépéssel sem. Amúgy is folyton bevillant a Major Ilditől hallott esti bizonyosságtétel, ami lelkem mélyéig felkavart, és hiába próbáltam félretenni, egy háttérprogramban ott futott a lelkemben annak a feldolgozása is, és folyton földobott valami lelki ablakot, amivel foglalkoznom kellett. Szóval ültem a laptop előtt – valóságos és átvitt értelemben is –, a valóság-

gostól a homloklebenyem már a mákszemnél is kisebbre zsugorodott, és csak préseltem-préseltem, időnként leírtam egy-egy gondolatot, azután kitöröltem a sokadikat is. Olyan volt, mint amikor elzárják otthon a vizet. Néha megpróbáljuk megnyitni a csapot, de legfeljebb csak kicsöppen egy-két csepp, de amúgy semmi, csak várunk az éltető vízre a nagy szomjúságban. Újra próbálkozás, de még mindig semmi! És még fél óra vagy másfél óra múlva sem.

És ekkor, kedden éjfél körül rám borult a teljes sötétség, és már éreztem, ahogy feltűnik, majd szép lassan a közelemben kúszik, rám tekeredik, fojtogatni kezd, majd belém is mar egy ismerős és gyűlölt érzés: a szégyen érzése. De miért is?

- Mert nem tudok felkészülni a magam által elvárt módon a bizonyosságtételre; rövidebb lesz, mint terveztem (mintha a hallgatóságból ismerné bárki is az én magam felé támasztott elvárásaimat).

- Az Úr hallgat, nem szól hozzám, nem mond semmit! Miért? Nem értem! (Na, ez már ijesztő!)

- Nem fog megáldani! (Ez meg merő hitelenség, hiszen Tőle fogadtam hálával a megbízást)

- Talán elveszítettem a szeretetét? (Hogyan veszíthettem volna el, amikor a vére árán vásárolt meg örökre! Hiszen Ő előbb szeretett, amikor még a bűneimben fetrengtem. Ha akkor tudott szeretni és megszánni, akkor ez most sem lehet másként. Neki nem a szégyennel van problémája, mert azt Ő maga törli el, hanem a szégyen takargatása az, ami probléma.)

- Csalódni fog bennem a gyülekezet. (Mintha a gyülekezetnek lenne bármi elvárása is a bizonyosságtétel tartalmával kapcsolatban! Amúgy meg hogy csalódna a gyülekezet az Úr munkájában, amit Ő egy emberben végez?)

- A hozzáfűzött gondolatokkal már csak másnap tudtam józanítani a lelkem.

Szóval, ezek voltak a kedd éjféli

vereségteljes aggodalmaim. Én pedig ezzel az érzéssel, de egy „**mégis-reménnyel**”, „**mégis-bizalommal**” és azzal az imádsággal feküdtem le, hogy: „Jól van, Uram, akkor ugye elég lesz a bizonyágtételelem eleje is! Bár, Neked van hatalmad akár holnap még kiegészíteni is.”

Másnap, szerdán kora reggel, amikor a szokott helyemre, a könyvtárba mentem föl a reggeli csendességemet megtartani, akkor láttam, hogy ketten ott hagyták az igés kártyájukat az asztalon. Nem tudom, hogy kiké volt, de akkor azzal a szomjas kíváncsisággal léptem oda ezekhez a kártyákhoz, hogy ezeken keresztül most hozzám fog beszélni az Úr. Megdöbrentett az első kártyán olvasott Ige: „*Gondol ránk az Úr, meg fog áldani.*” (Zsolt 115,12) Micsoda? Pont attól féltem és amiatt szégyelltem magam, hogy nem fog megáldani! Akkor mégis megáld? ... A másik kártyán ezt olvastam: „*Aki bízik az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül.*” (Zsolt 32,10) Én meg már megint pont azt gondoltam, hogy elveszítettem a szeretetét?

Az Úrnak ez a két ígérete egy pillanat alatt „feltámasztott a halálból”, új reményt és lelkesedést adott, úgyhogy hálás és gyermeki kíváncsisággal és imádsággal ültem le a bibliaolvasáshoz. De a Bibliáig el sem jutottam, mert a „Mindennapi kenyerünkben” a szemem visszapillantott az előző napi Igékre, ahol az ígéret így hangzott: „**Nem kell szégyenkeznie népemnek soha többé!**” (Jóel 2,27b) Sírni is elfelejtettem a meglepetéstől, és a szinte katartikus örömtől, hogy Isten ennyire bele akar és tud kapcsolódni a pillanatnyi lelki történéseimbe, amikor elér a krízis. Vagy inkább Ő mutatja meg, hogy mi is az a krízis, amivel most már ideje lesz hittel elkezdenem foglalkozni, és még ígéretet is ad hozzá? Rámutatott az életem egyik nagy problémájára, a szégyenre. Arra a bénító érzésre és állapotra, amibe a legváratlannabb helyzetekben tudok beleesni. Vagy talán folyamatosan benne vagyok, csak emberi közösség vagy közönség nélkül nem

lobban be és nem érzem olyan problémásnak? És most valóban itt, Berekfürdön akar az Úr elkezdni velem foglalkozni? Most erről tegyek bizonyágot? Ez elég veszélyes! Oda tudom-e magam hittel adni erre a rég vágyott és nem mellesleg megígért szabadtásra? És ha nem, akkor majd jön az újabb szégyen?

De tegnap reggel összeraktam még valamit: azt, hogy ahogy elvégezte a szívemben, hogy a hajlékom Benne, az örök Istenben legyen, Neki van hatalma, hogy megszabadítson a hosszú évek óta kísérő szégyentől is, amihez Ő eddig is kínálta a maga 100%-át, amit a héten többször is hallottunk, de én még ezek szerint nem adtam bele a magamét. Szerdán azt hallottuk az előadásban, hogy ha az ígéretet nem hisszük el, akkor nem használ nekünk az ígéret. Hosszú ideje rettenetesen tudom magam szégyellni a legkülönbözőbb helyzetekben:

- főleg, amikor a kisebb vagy nagyobb figyelem középpontjába kell kerülnöm, vagy meg kell szólalnom, mint pl. most,
 - ha egy közösség előtt csak a nevemet kimondják,
 - amikor jót mondanak vagy rosszat mondanak rólam, teljesen mindegy,
 - amikor akaratomon kívül valakinek valami rosszat teszek,
 - amikor előjön az óemberem és lelepleződik az az általam is elítélt másik énem, akitől sehogy sem tudok maradéktalanul megszabadulni,
 - amikor meglátom, hogy a rossz vetésemnek milyen aratása van, és még sorolhatnám.
- Kompenzálni valamennyire megtanultam a kedvességgel, a humorral, a kontrollal, **de most az Úr a kompenzálás helyett a szabadtulást kínálta fel.** Szeretnék elindulni ezen az úton, mert ezt most egy kegyelmi időnek látom, amit nem akarok kihagyni. Nem tudom, hogy viszi véghez az Úr ezt a szabadtást, de most már tudatosan részt akarok venni az Ő szabadtításában, és nem ellenállni, mint 20 évvel ezelőtt, mert most már jobban

tudom, kiben hiszek, jobban ismerem Öt, aki már sok ígéretét beteljesítette az életemben, és a szívem állapotát is képes volt sokszor megváltoztatni. Ezt tegnap el is mondtam az Úrnak, megvallottam a hiábavaló törekvéseimet, a hitetlen hozzáállásomat, és kértem és elfogadtam a szabadítását.

Hálás vagyok, hogy még ez az engem elborító sötétség sem lett hiábavaló az életemben, mert ehhez is fűződik Istennek ígérete:

„Neked adom a sötétség kincseit, az elrejtett drágaságokat, hogy megtudd: én vagyok az Úr, aki téged néven szólított, Izráel Istene.” (Ézs 45,3)

- ennek a sötétségnek az egyik kincse az lett, hogy beleszólt az Úr, megszólalt ebben a sötétségben,

- rámutatott a sötétség okára,

- elhozta a szabadulás kegyelmi idejét,

- és megmutatta, hogy a makacs óemberi tulajdonságaim miatt sem tagad ki, ezek sem választhatnak el tőle, hanem végezni akarja bennem az elkezdett szabadító munkáját,

- hogy megtudjam, hogy Ő az Úr, aki engem nevemen szólított, aki hűségesen szeret, aki eltörli az én szégyenemet.

„Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? ...Mert meg vagyok győződve,

hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység (a szégyen mélysége sem), sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,35; 38-39)

„...bár a szívünk elítél (ahogy én is elítélem magam a szégyenem miatt), Isten mégis nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud.” (1Jn 3,20)

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonosságtól.” (a szégyen hitetlenségétől is, és megerősít minden bűnöm megbocsátásában) (1Jn 1,9)

„A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett.” (Zsid 10,23) (azt mondta, nem kell szégyenkezni népének soha többé. Ez személyes üzenet volt számomra szerda reggel. Főlszabadított a szégyen nélküli életre. Bárcsak 100%-ig oda tudnám erre adni magam!)

Gergely Tünde

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókéért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az órbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért;
- a házas párokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a szomszédban zajló háború megszűnéséért.

örömhírlap

A Fót-Központi Református
Egyházköztség Folyóirata

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 9–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
nyár folyamán jelenik meg.

A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.

1+1% FELHÍVÁSI!

Elérkezett a 2023. év
adóbevallásának ideje,
éljük törvény adata
lehetőségünkkel
és ajánljuk fel adónk 1+1%-át:
Fóti Református Alapítvány
19186890-1-13
Református Egyház
0066

FELHÍVÁS!

Amennyiben banki átutalással
juttat el adományt
gyülekezetünk számára,
kérjük, a közlemény rovatban
tüntesse fel nevét, lakcímét és
az adomány célját.

Bankszámlaszámunk:
Fót-Központi
Református Egyházközség
66000028 15408631

Állandó alkalmaink

Vasárnap 10:00 Gyülekezeti istentisztelet
10:00 Gyermek-istentisztelet
(4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)

Szerda 9:00 Bibliaóra 10:00 Imaóra
Péntek 16:00 Frissifi 18:00 Reflekt

Minden csütörtökön 9:30 Baba-mama kör
Minden hónap első keddjén 18:30 Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén 17:30 Női óra

Énekkari próbák

Szólampróbák hétfőnként:
szoprán - 18:00 alt - 18:30
tenor - 19:15 basszus - 20:00
Összpróba: szerda 18:30
Hálaénekkar próbája: csütörtök 18:00

Különleges alkalmaink

Április 14. 10:00 Női csendesnap
28. 15:00 Egyházmegyei énekkari találkozó

Május 3-4. Szeretethíd
12. 10:00 Konfirmáció
14-17. 18:30 Pünkösdi előkészítő alkalmak
19-20. 10:00 Pünkösdi úrvacsorával
20. Családi nap
26. 10:00 Zenés istentisztelet
Július 1-5. 5 Napos Klub
15-19. Angol hittan tábor

A VÁLASZ

Két férfi lép elő,
két fogoly, ki válaszra vár,
s közülük csak egy szabad,
mert Ő a választ tudja már.

Az egyik vadul szorítja bilincseit,
gúnyos mosoly arcán,
s vérszomjas szeme máris
következő áldozatán.

A másik? Csak hallgatva vár,
lesütött arccal, ott benn,
az Atyához bocsánatért kiált,
mert Ő a választ tudja már.

“Barrabás!” – zúg a tömeg,
óra esett a választás.
Te is ott voltál, ne tagadd!
A múlt változhatatlan áll.

De most, Ő, a
Megsebzett Király,
ki érted a halált is
vállalta a Golgotán

halkan suttogja csupán:
“Ragadd meg
Istened
feléd kinyújtott karját!”

G.E.